

Els claretians hem fet Capítol

Dll, 8/02/2010 per Pere Codina

[Els nous veïns de Diognet](#)

Sí, els claretians [hem fet Capítol](#). Que és com dir que hem fet Assemblea General. Amb la particularitat que no és anual i de cap de setmana, sinó cada sis anys i d'una setmana sencera. Hem revisat la feina feta aquests darrers anys. Ens hem preguntat si la vida que duem és prou evangèlica. Ens hem demanat explicacions i ens hem donat explicacions. Hem vist quines coses van, quines no van i quines hem de canviar.

Totes aquestes actuacions formen part de la mecànica (secular!) de cada Capítol. Però en aquests temps que vivim hi intervén algun element no previst en els reglaments o qüestionaris capitulars: els profunds canvis culturals, socials i eclesials que hem viscut aquests darreres dècades i en els que ens trobem encara plenament immersos. Els claretians capitulars en prenen bona nota i en deixaven constància en les conclusions:

«El nostre Capítol ha pres consciència d'haver entrat en un temps convuls de canvis, i d'haver-hi entrat en una situació d'afebliment institucional. D'una banda, el món en què vivim i la nova cultura emergent, són per a nosaltres un repte que ens demana un nou procés d'inculturació. I d'una altra els trets i els valors que presenta la nova cultura demanen de nosaltres una nova evangelització».

El Capítol ens demana als claretians, entre altres coses, que donem prioritat absoluta a la Paraula de Déu, que treballem en estreta connexió amb els laics, que aprofitem la plataforma evangelitzadora que ens brinden l'Editorial, la Fundació i Internet... Tanmateix, el més important que ens proposa l'Assemblea no és cap estratègia pastoral ni cap tècnica missionera original. El que debò ens convida a fer, i a fer-ho seriosament, és una profunda experiència espiritual. Ho demana amb la resoluta convicció que només serem originals quan tornem a la llibertat de resposta dels orígens.

Com a punt de sortida d'aquesta experiència, ens recorda la definició que el nostre Fundador, sant Antoni M. Claret, ens va donar d'allò que un claretià havia de ser: «un home abrandat en caritat, que cala foc arreu on passa». Ell mateix se sentia identificat amb aquell Jesús que dia: «He vingut a calar foc a la terra, i com voldria que ja estigués encesa!» (Lc 12,49). I volia que els seus missioners fossin també així.

L'experiència a què ens convida el Capítol és la de «revifar en nosaltres aquest foc», per tal de poder «calar foc» com Jesús, i «compartir aquest foc» amb tots els qui es vulguin associar a la nostra vida i acció missioneres.

El Capítol reconeix «la nostra feblesa i petitesa davant uns reptes tan importants» que trobem en l'Església i el món d'avui. I alhora ens invita a fer nostre aquell sentiment de Pau: «quan sóc dèbil llavors sí que em sento fort» (2Co 12,10), perquè la pobresa confiada és la gran força i la gran riquesa del seguidor de Jesús, del treballador del Regne».

La declaració del Capítol acaba fent una crida a l'esperança: «Si som capaços de

llegir aquests reptes a la llum de la fe i guiats per la Paraula, veurem el futur com un «kairós», ple de possibilitats noves que el Senyor ens ofereix per tal que l'Església, i nosaltres com a claretians dins aquesta Església, deixant-nos guiar per l'Esperit de Jesús, continuem essent servidors fidels del Regne...».